

15. LUKU

Lilja nojasi sängynpäätä vasten ja yritti lukea, mutta ajatukset palasivat jatkuvasti Juliukseen. Heidän suhteensa laadusta ei ollut enää epäselvyyttä, mutta Juliuksen alkoholiongelma kaiheri mielessä. Jos hän olisi alun perin tiennyt, että Julius oli alkoholisti, vaikkakin toipuva sellainen, hän tuskin olisi halunnut tutustua tähän lähemmin. Turha sitä oli kieltääkään, vaikkei hän varsinaisesti ollut ylpeä tiukkapipoisuudestaan.

Lilja tajusi olevansa umpiväsynyt. Hän laski kirjan yöpöydälle, sammutti valot ja alkoi melkein saman tien vaipua uneen. Äkkiä hän säpsähti hereille – ikkunan takaa oli kuulunut ääni.

Ääni kuului pian uudestaan: vinkuva, kirskuva ääni, kuin jotain kovaa olisi vedetty hitaasti pitkin ikkunan pinta. Lilja makasi hiljaa ja tuijotti pimeän huoneen kattoa. Ääntä ei kuulunut enää, mutta sitten hänen yläpuoleltaan kulki viileä ilmavirtaus. Se katosi hetkeksi, mutta palasi pian ja pyyhki uudestaan hänen ylitseen poskipäitä hivellen. Tällä kertaa se pysähtyi, laskeutui hetkeksi hänen ympärilleen kuin tunnustellen ennen kuin jatkoi matkaansa.

Jo ennen kuin Lilja kuuli äänet ympärillään, hän aisti kuinka esineet eri puolella huonetta liikkui. Hän kö-

nysi puolittain istuvaan asentoon ja haparoi seinälampun valokatkaisijaa toisella kädellään, mutta ennen kuin hän ehti löytää sen, kattolamppu syttyi. Se värisi ja sammui, syttyi heti uudestaan ja jäi päälle.

Vastapäisellä seinällä lasimaljakko tärisi hyllyn päällä, kellahti kumoon, putosi lattialle ja räsähti sirpaleiksi ympäri huonetta. Kirjoja tipahteli hyllyköstä, nojatuoli tärisi huoneen nurkassa ja pimennysverho räpsähti ylös. Ikkunalaudalla oleva ikkuna-avain (se vinkuva ääni ikkunaa vasten, Lilja tajusi) liukui ikkunalaudan toiseen päähän ja putosi lattialle. Lilja näki sen kaiken, mutta vain syrjäilmällä, koska hän tuijotti sänkynsä jalkopäässä seisovaa miestä.

Mies oli nuori, noin parikymppinen. Hänen silmänsä olivat kaksi elotonta, mustaa lanttia harmaankalpeiden kasvojen keskellä, ja leuan alla näkyi rosoreunainen aukko. Kun mies käänsi päätään, Lilja näki, että osa pään takaosasta oli kadonnut ja vaalean t-paidan olkapäillä näkyi pieniä verisiä klönttejä.

Miehestä hohkasi kylmää, joka toi mukanaan tunneryöpyä: ahdistusta, epätoivoa, pelkoa, kiihkoa. Lilja hengitti katkonaisesti, sydän tempoisi ulos rintakehästä. Tuntui kuin hänen ihonsa yrittäisi vetäytyä kasaan. Hän tuijotti miehen leuan alla näkyvää reikää ja sen ympärille hyytynyttä verta. Hän yritti olla katsomatta paakkuja olkapäillä, mutta hänen silmänsä seurasivat väkisin, kun yksi niistä alkoi valua alas. Se pysähtyi vähän ennen kuin saavutti t-paidan etumukseen painetun Kurt Cobainin kuvan.

Paniikki rynni pintaan mielen perukoilta. Lilja yritti nousta ylös, mutta lihakset eivät suostuneet toimimaan, kaikki voima oli kadonnut ruumiista. Hän sai aikaiseksi

vain pienen nytkähdyksen reisissään, koko ylävartalo oli turta. Eri puolilla huonetta liikkuvat tavarat rauhoituivat vähitellen paikoilleen, mutta mies lähti tulemaan häntä kohti silmät täynnä tyhjää määrätietoisuutta. Lilja yritti huutaa, muttei saanut ääntä työnnettyä ulos. Ilma oli paksua ja hän haukkoi henkeään. Kun miehen kasvot olivat vain senttien päässä hänen omistaan, hän sulki silmänsä. Sitten hän tunsi viileän ilmamassan ympärillään.

Se kietoutui hänen ympärilleen, ja Lilja tunsi, kuinka se yritti tunkeutua hänen sisäänsä. Hän tunsi sen kiihkon ja raivon, kun se yritti yhä uudelleen ja uudelleen joka puolelta, ja kuuli päässään miehen raivostuneen karjunnan. Sitten lattian rajasta kuului kissan mouraisu.

Lilja avasi silmänsä. Makuuhuoneen ovi oli raollaan ja kissa oli ilmestynyt sängyn viereen. Se hyppäsi sängylle ja sähähti, ja Lilja tunsi, kuinka hänet ympäröinyt ilmamassa irtaantui. Hän näki liikettä silmäkulmassaan, mutta kun hän kääntyi katsomaan, mies oli jo kadonnut.

Lilja istui pitkään paikallaan ja odotti. Katseli sekasotkun vallassa olevaa makuuhuonetta ja kuunteli omaa hengitystään, tunsi kuinka sydän pullisteli ulos rinnasta. Kun pahin pelonkankeus oli väistynyt, hän alkoi vapista. Kissa asettui hänen syliinsä makaamaan, nuolaisi hänen kättään ja alkoi kehrätä. Yritti vakuuttaa hänelle, että kaikki oli nyt hyvin.

Mutta hän ei voisi jäädä taloon.

Lilja pukeutui niin nopeasti kuin tärisevin raajoin pystyi, yritti pitää pään tyhjänä ja keskittyä saamaan itsensä ulos talosta. Hän kahmi laukkuun vaihtovaatteet ja muuta helposti käsillä olevaa, loput hän voisi lainata äi-

diltä, etsi sitten äidin vara-avaimen kirjahyllyn laatikosta ja lähti ulos välittämättä makuuhuoneen kaaoksesta. Ulkona hän runnoi tavarat auton takapenkille ja rojahti kuskin paikalle. Hän istui muutaman sekunnin täristen ja hengästyneenä, rankkasateen sumentamaa tuulilasia tuijottaen, kunnes hän lopulta käänsi avainta virtalukossa ja ajoi rapa ryöpyten pihasta.